

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา วานิชกร และพนิดา สายประดิษฐ์. รายงานผลการสำรวจกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปี 2548. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2549.

กิตติศักดิ์ ปรกติ. ความรู้ INTERNET เบื้องต้นสำหรับนักกฎหมาย. รพีสาร 4, 14 (มกราคม-มีนาคม 2539) : 71-84.

กิตติพันธุ์ เกียรติสุนทร. มาตรการทางอาญาในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล. วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

คณิต ณ นคร. เงื่อนไขให้อำนาจดำเนินคดีกับทางปฏิบัติของพนักงานอัยการและศาล. วารสารอัยการ 5 (พฤษภาคม 2521) : 42-43.

จิตราภรณ์ วันสพงค์. อินเทอร์เน็ต เทคโนโลยีใหม่ทำร้ายเด็ก?. บทบัณฑิตย. 55, 1 (มีนาคม 2542) : 55-67.

จิตติ ดิงศภักดิ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร : จีระการพิมพ์, 2546.

เฉลิมศักดิ์ ศรีพนากร. การกระทำความผิดอาญาโดยวาทะ : ศึกษากฎหมายขอบเขตความรับผิดชอบและสภาพบังคับของความผิดฐานหมิ่นประมาท. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ชวลิต อัดถศาสตร์. ไพบูลย์ อมรภิญโญเกียรติ. พัชรินทร์ ฉัตรวชิระกุล และอิทธิพันธ์ สุวรรณจุฑะ. CyberLaw กฎหมายกับอินเทอร์เน็ต. กรุงเทพมหานคร : โปรวิชั่น, 2544.

ชาติรี ศรีนวนลนัต. วันชัย ศรีนวนลนัต. คำอธิบายกฎหมาย เรื่องความยินยอมในคดีอาญา ความผิดอันยอมความได้. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ประชุมช่าง, 2528.

ชินอารี มาลีประเสริฐ. การคุ้มครองสิทธิส่วนตัวกับการสื่อสารสนเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

เชิญร่วมวิเคราะห์ ร่างพรบ. ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่จะมีผลกระทบต่อเราทุกคน [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://topicstock.pantip.com/torakhong/topicstock/C3136979/C3136979.html>.

เชิดพันธุ์ อุปนิสากร. ความรับผิดทางอาญาของผู้เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์โดยไม่ได้รับอนุญาต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย. 2542.

ทงศักดิ์ ดุลยกาญจน์และสมศักดิ์ เขียมพลับใหญ่. หมิ่นประมาทและดูหมิ่น. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2549.

ทวิศักดิ์ กอนันตกุล. อาชญากรรมในยุคโลกาภิวัตน์. บทบัณฑิตย. 55, 1 (มีนาคม 2542) : 26-39.

ธานี วรภัทร์. หลักการพื้นฐานในการทำวิทยานิพนธ์ทางกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2549.

นพมาศ ประสิทธิ์มณฑล. กฎหมายไทยไปไกลแค่ไหนในโลกไซเบอร์สเปซ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา :

http://www.geocities.com/elaw007/art020202_thLaw_cyber.html. [2 กุมภาพันธ์ 2545]

นพมาศ ประสิทธิ์มณฑล. คำพิพากษาที่ ๗๙๗/๒๕๔๕: ตัดต่อภาพ ทำให้เป็นภาพอนาจาร แล้วเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต เป็นการหมิ่นประมาทผู้เสียหาย [ออนไลน์]. แหล่งที่มา :

<http://www.geocities.com/elaw007/caseTh797-2545.html>. [2 กรกฎาคม 2545]

นพมาศ ประสิทธิ์มณฑล. สถานภาพทางกฎหมายของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ [ออนไลน์].

แหล่งที่มา : http://www.geocities.com/elaw007/art050202_e-sign.html. [5 กุมภาพันธ์ 2545]

นพมาศ ประสิทธิ์มณฑล. อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ตามกฎหมาย US [ออนไลน์]. แหล่งที่มา :

<http://www.geocities.com/elaw007/Article/cybercrime270502.html>. [27 พฤษภาคม 2545]

นัยนรัตน์ งามแสง. อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ : ศึกษาเฉพาะกรณีปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (การบริหารงานยุติธรรม) คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

ปกรณ ینگวรการ. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อชื่อเสียงโดยใช้สื่ออินเทอร์เน็ต.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

ปกป้อง ศรีสนิท. หมิ่นประมาททางอินเทอร์เน็ต. บทบัณฑิตย 56, 4 (ธันวาคม 2543) : 29-46.

ปริญญาวัน ชมเสวก. ค่าเสียหายเชิงลงโทษในคดีละเมิด. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.

ปีเตอร์ นอร์ดัน. คอมพิวเตอร์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ท็อป/แมคกรอ-ฮิล, 2548.

พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://rirs3.royin.go.th/dictionary.asp>.

พนิดา สายประดิษฐ์. ความคิดเห็นของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยต่อการบริการหลอมรวม

- สี่อ. TechTrends : IT 69 (พฤษภาคม – มิถุนายน 2549) : 7-8.
- พัชรา จตุรโกมล. การป้องกันอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย. สารนิพนธ์มหาบัณฑิต
ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2548.
- ภัทราภรณ์ โกมลวิจนะ. แนวคิดในการจัดการหมิ่นประมาทบนอินเทอร์เน็ตของผู้ประกอบการเว็บ
บอร์ดในสังคมไทย. สารนิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2549.
- มโนช ตันตระเจียร. อาชญากรรมในยุคโลกาภิวัตน์ จากการพนันบอลทางอินเทอร์เน็ตถึง
อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ผู้ปฏิบัติในกระบวนการยุติธรรมไทยพร้อมหรือยัง?. บท
บัณฑิตย. 55 1 (มีนาคม 2542) : 40-53.
- เลิศชาย สุธรรมพร. อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ : ศึกษาเฉพาะกรณีความปลอดภัยของข้อมูล.
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2541.
- วรพจน์ หิรัญประดิษฐ์กุล. ผู้ดูแลเว็บบอร์ดของเว็บไซต์พันทิปดอทคอม. สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์
2550.
- วศิน เพิ่มทรัพย์ และวิโรจน์ ชัยมูล. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ.
กรุงเทพมหานคร : โปรวิชั่น, 2548.
- วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์. อาญาพิสดาร เล่ม 1 ฉบับปรับปรุงใหม่ ปี 2548. กรุงเทพฯ : แสงจันทร์การ
พิมพ์, 2548.
- ศรีศักร วัลลิโภดม. กฎหมายตราสามดวงกับความเชื่อของไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
เมืองโบราณ, 2545.
- ศิระ บุญภินนท์. ความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในการกระทำผิดทางอาญาของ
ผู้ให้บริการ : ตัวอย่างจากสหรัฐอเมริกาและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน. บทบัณฑิตย. 55,
1 (มีนาคม 2542) : 68-88.
- ศิริตม์ ทองคำ. ความผิดอาชญาฐานดูหมิ่นและหมิ่นประมาท : ศึกษาเปรียบเทียบตั้งแต่กฎหมาย
ตราสามดวงจนถึงประมวลกฎหมายอาญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชา
นิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- สมพร พรหมพิตร. คดีหมิ่นประมาท. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน,
2537.
- สมศักดิ์ เขียมพลับใหญ่ และทองศักดิ์ ดุลยกาญจน์. หมิ่นประมาทและดูหมิ่น. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2549.
- สถาบันกฎหมายอาญา. กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ แนวทางในการแก้ไขปัญห

- ชาญภากรมยุคไอที. บทบัญญัติ. 55, 1 (มีนาคม 2542) : 156-215.
- สถาบันกฎหมายอาญา. สื่อลามกและการค้าประเวณีทางอินเทอร์เน็ต มะเร็งร้ายที่ทำลายเยาวชนไทย. บทบัญญัติ. 55, 1 (มีนาคม 2542) : 89-122.
- สาวตรี สุขศรี. ความรับผิดชอบต่อเนื้อหาใน อินเทอร์เน็ต ตามกฎหมายเยอรมัน [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://www.biolawcom.de/?/article/103>. [2 กุมภาพันธ์ 2549]
- สาวตรี สุขศรี. ประวัติศาสตร์ อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://www.biolawcom.de/?/article/118>. [2 กุมภาพันธ์ 2549]
- สาวตรี สุขศรี. ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต : ศึกษาเฉพาะการเผยแพร่ภาพลามกและการหมิ่นประมาทบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.
- สาวตรี สุขศรี. หมิ่นประมาทบนเครือข่าย กรณีตึก บงกช และอื่นๆ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://www.biolawcom.de/?/article/4>. [23 มีนาคม 2549]
- สาวตรี สุขศรี. อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ตามกฎหมายอาญาเยอรมัน [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://www.biolawcom.de/?/article/91>. [2 กุมภาพันธ์ 2549]
- สุทัศน์ ภูมิตนจรินทร์. สังคมไทย [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : http://www.nfe.go.th/etv/document/knowledge_soc/knowledge_soc03.pdf.
- สุนตี คงเทพ. การไม่มีอำนาจเข้าสู่ระบบประมวลผล. บทบัญญัติ. 55, 1 (มีนาคม 2542) : 123-155.
- สุปรียา อภิวัฒน์นาร. อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ : ศึกษากรณีการหลอกลวงทางอินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุภัทท์ บุญญานนท์. แกะรอยพระราชบัญญัติว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ พ.ศ. สรรพากรศาสตร์ 51, 4 เมษายน 2547 : 117-127.
- โสภณ รัตนนาร. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยหนี้ : บทเบ็ดเสร็จทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : นิติบรรณาการ, 2547.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://www.krisdika.go.th/home.jsp>.
- สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการการคุ้มครองทางอิเล็กทรอนิกส์. แนวทางการจัดทำกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการการคุ้มครองทางอิเล็กทรอนิกส์ ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์

และเทคโนโลยี, 2547.

หยุด แสงอุทัย. คำบรรยายกฎหมายอาญาสำหรับประชาชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ประเสริฐอักษร, 2496.

อิทธิพล ปรีดีประสงค์. การประทุษร้ายต่อสังคมบนเน็ต. วารสารนิติศาสตร์ 30, 3 (กันยายน 2543) : 511-530.

อัศวิน อาชาไนย. แนะนำกฎหมาย พ.ร.บ.ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์. กฎหมายใหม่ 85 (กรกฎาคม 2550) : 7.

เอกรินทร์ ตั้งนิธิบุญ. เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อชีวิต [ออนไลน์]. แหล่งที่มา :

<http://csnet.dru.ac.th/lecturer/eakrin/ltlife4.htm>.

ภาษาอังกฤษ

AN ACT concerning On-Line Communications – Defamation [Online]. Available from :

<http://house.state.md.us/PDF-Documents/1998rs/bills/hb/hb0947f.PDF>.

Andrew T. Kenyon. Defamation : Comparative Law and Practice. Great Britain : UCL Press. 2006.

Attorney-General's Chambers and the Managing for Excellence Office. Singapore Statutes OnLine [Online]. Available from : <http://statutes.agc.gov.sg/>.

Bloggers' FAQ - Online Defamation Law [Online]. Available from : <http://w2.eff.org/bloggers/lg/faq-defamation.php>.

Bryan A. Garner, Black's Law Dictionary. Eighth Edition. St. Paul, Minn. : Thomson/West. 2004.

Cherian George. Looking for patterns in 10 years of 'light touch' regulation [Online]. Available from : <http://journalism.sg/2007/08/23/looking-for-patterns-in-10-years-of-light-touch-regulation/>. [23rd August 2007]

David Hudson. Defamation and the First Amendment [Online]. Available from : <http://www.freedomforum.org/templates/document.asp?documentID=14655>.

Defamation: Libel/Slander [Online]. Available from : <http://www.alawpro.com/lawyer-attorney-1126480.html>.

Dictionary and Thesaurus-Merriam-Webster Online [Online]. Available from : <http://www.m-w.com/dictionary>.

E-Biz-U.com. Glossary of Internet Terms [Online]. Available from : <http://www.ebiz-u.com/glossary.htm>.

eHow Legal Editor. How to Learn About the Online Defamation Act. Available from : http://www.ehow.com/how_2040829_learn-online-defamation-act.html.

Ellen Alderman and Caroline Kennedy. First Amendment Watch : Can a Journalist's Novel Be Libelous? [Online]. Available from : <http://backissues.cjrarchives.org/year/97/4/firstamend.asp>.

Hyperlink [Online]. Available from : <http://en.wikipedia.org/wiki/Hyperlink>.

Ivan Hoffman. DEFAMATION [Online]. <http://www.ivanhoffman.com/defamation.html>.

Libel and Slander: Libel Per Quod: Necessity of Special Damages. Michigan Law Review 38 2 (Dec. 1939) : 253-255.

Maps : Defamation Legislation [Online]. Available from : <http://www.article19.org/advocacy/defamationmap/map/>

Media Development Authority [Online]. Available from : http://www.mda.gov.sg/wms.www/index_flash.aspx.

National Internet Advisory Committee [Online]. Available from : <http://www.mda.gov.sg/wms.file/mobj/mobj.841.NIAC.pdf>.

Peter Grabosky. Crime in Cyberspace. บทบัญญัติ. 55, 11 (มีนาคม 2542) : 11-25.

Ryan W. King. ONLINE DEFAMATION: BRINGING THE COMMUNICATIONS DECENTY ACT OF 1996 IN LINE WITH SOUND PUBLIC POLICY [Online]. Available from : <http://www.law.duke.edu/journals/dltr/articles/2003dltr0024.html>.

Society and Culture in the U.S. [Online]. Available from : <http://educationusa.state.gov/life/culture/americans.htm>.

Speaking freely : A brief history of the right to free speech in America [Online]. Available from : <http://www.cnn.com/US/9703/cda.scotus/case.history/free.speech/index.html>.

Steven Pressman. An Unfettered Press : Libel Law in the United States [Online]. Available from : <http://usinfo.state.gov/products/pubs/press/press08.htm>.

The Library of Congress Country Studies; CIA World Factbook. Singapore Family [Online], Marriage, and Divorce. Available from : http://www.photius.com/countries/singapore/society/singapore_society_family_marriage_an~1535.html.

Thomas H. Roberts & Associates, P.C.. Summary of Virginia Law on Slander. Defamation and Libel [Online]. Available from : <http://www.robertslaw.org/slander-libel-defamation.htm>.

United States defamation law [Online]. Available from : http://en.wikipedia.org/wiki/United_States_defamation_law.

Virginia Declaration of Rights [Online]. Available from : http://en.wikipedia.org/wiki/Virginia_Declaration_of_Rights.

ภาคผนวก

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ระบบคอมพิวเตอร์” หมายความว่า อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงาน เข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์ หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ

“ข้อมูลคอมพิวเตอร์” หมายความว่า ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และให้หมายความรวมถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

“ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น

“ผู้ให้บริการ” หมายความว่า

(๑) ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

(๒) ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

“ผู้ใช้บริการ” หมายความว่า ผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะเสียค่าใช้จ่ายบริการหรือไม่ก็ตาม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

ความคิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

มาตรา ๕ ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง โดยเฉพาะและมาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ผู้ใดล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ ถ้านำมาตรการดังกล่าวไปเปิดเผยโดยมิชอบในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗ ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘ ผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใดโดยมิชอบด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อคัดรับไว้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อให้บุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์ได้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙ ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐ ผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใดโดยมิชอบ เพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือรบกวนจนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑ ผู้ใดส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นโดยปกปิด หรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลดังกล่าว อันเป็นการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุข ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๑๒ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐

(๑) ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน ไม่ว่าจะความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นในทันทีหรือในภายหลังและไม่ว่าจะเกิดขึ้นพร้อมกันหรือไม่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท

(๒) เป็นการกระทำโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือการบริการสาธารณะ หรือเป็นการกระทำต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตาม (๒) เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๓ ผู้ใดจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ หรือ มาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๔ ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

(๒) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

(๓) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(๔) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(๕) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔)

มาตรา ๑๕ ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๔ ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔

มาตรา ๑๖ ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียหาย ชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดวรรคหนึ่ง เป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยสุจริต ผู้กระทำไม่มีความผิด ความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้าผู้เสียหายในความผิดตามวรรคหนึ่งตายเสียก่อนร้องทุกข์ ให้บิดา มารดา คู่สมรส หรือบุตรของผู้เสียหายร้องทุกข์ได้ และให้ถือว่าเป็นผู้เสียหาย

มาตรา ๑๗ ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้นอกราชอาณาจักรและ

(๑) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนไทย และรัฐบาลแห่งประเทศที่ความผิดได้เกิดขึ้นหรือผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ หรือ

(๒) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนต่างด้าว และรัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหายและผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ

จะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักร

หมวด ๒

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๕ เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ เฉพาะที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดและหาตัวผู้กระทำความผิด

(๑) มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อให้ข้อมูล ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือส่งเอกสาร ข้อมูล หรือหลักฐานอื่นใดที่อยู่ในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้

(๒) เรียกข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรือจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๓) สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บตามมาตรา ๒๖ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(๔) ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ จากระบบคอมพิวเตอร์ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นยังมีได้อยู่ในความครอบครองของพนักงานเจ้าหน้าที่

(๕) สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(๖) ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด อันเป็นหลักฐานหรืออาจใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือเพื่อสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดและสั่งให้บุคคลนั้นส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ที่เกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็นให้ด้วยก็ได้

(๗) ถอดรหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด หรือสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเข้ารหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ ทำการถอดรหัสลับ หรือให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในการถอดรหัสลับดังกล่าว

(๘) ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์เท่าที่จำเป็นเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทราบรายละเอียดแห่งความคิดและผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๔ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามคำร้อง ทั้งนี้ คำร้องต้องระบุเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลใดกระทำหรือกำลังจะกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เหตุที่ต้องใช้อำนาจ ลักษณะของการกระทำความผิด รายละเอียดเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิดและผู้กระทำความผิด เท่าที่สามารถจะระบุได้ ประกอบคำร้องด้วยในการพิจารณาคำร้องให้ศาลพิจารณาคำร้องดังกล่าวโดยเร็ว

เมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาตแล้ว ก่อนดำเนินการตามคำสั่งของศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งสำเนาบันทึกเหตุอันควรเชื่อที่ทำให้ต้องใช้อำนาจตามมาตรา ๑๔ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) มอบให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองระบบคอมพิวเตอร์นั้น ไว้เป็นหลักฐาน แต่ถ้าไม่มีเจ้าของหรือผู้ครอบครองเครื่องคอมพิวเตอร์อยู่ ณ ที่นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งมอบสำเนาทันทีนั้นให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวในทันทีที่กระทำได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าในการดำเนินการตามมาตรา ๑๔ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ส่งสำเนาทันทีที่รายละเอียดการดำเนินการและเหตุผลแห่งการดำเนินการให้ศาลที่มีเขตอำนาจภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาลงมือดำเนินการ เพื่อเป็นหลักฐาน

การทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามมาตรา ๑๔ (๔) ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และต้องไม่เป็นอุปสรรคในการดำเนินกิจการของเจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเกินความจำเป็น

การยึดหรืออายัดตามมาตรา ๑๔ (๘) นอกจากจะต้องส่งมอบสำเนาหนังสือแสดงการยึดหรืออายัดมอบให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองระบบคอมพิวเตอร์นั้น ไว้เป็นหลักฐานแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งยึดหรืออายัดไว้เกินสามสิบวันมิได้ ในกรณีจำเป็นที่ต้องยึดหรืออายัดไว้นานกว่านั้น ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอขยายเวลายึดหรืออายัดได้ แต่ศาลจะอนุญาตให้ขยายเวลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งรวมกันได้อีกไม่เกินหกสิบวัน เมื่อหมดความจำเป็นที่จะยึดหรืออายัดหรือครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องส่งคืนระบบคอมพิวเตอร์ที่ยึดหรืออายัดโดยพลัน

หนังสือแสดงการยึดหรืออายัดตามวรรคห้าให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่การกระทำความคิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในภาคสอง ลักษณะ ๑ หรือลักษณะ ๑/๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีอาจยื่นคำร้องหรือมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการระงับการทำให้แพร่หลายนั้นเอง หรือสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นก็ได้

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดมีชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์รวมอยู่ด้วย พนักงานเจ้าหน้าที่อาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีคำสั่งห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ หรือสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นระงับการใช้ ทำลาย หรือแก้ไขข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขในการใช้ มีไว้ในครอบครอง หรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ดังกล่าวก็ได้

ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ตามวรรคหนึ่งหมายถึงชุดคำสั่งที่มีผลทำให้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์หรือชุดคำสั่งอื่นเกิดความเสียหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม ขัดข้อง หรือปฏิบัติงานไม่ตรงตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือโดยประการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ เว้นแต่เป็นชุดคำสั่งที่มุ่งหมายในการป้องกันหรือแก้ไขชุดคำสั่งดังกล่าวข้างต้น ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่เปิดเผยหรือส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ ให้แก่บุคคลใด

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับการกระทำเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หรือเป็นการกระทำตามคำสั่งหรือที่ได้รับอนุญาตจากศาล

พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดฝ่าฝืนวรรคหนึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๔ ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ และเปิดเผยข้อมูลนั้นต่อผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕ ข้อมูล ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อ้างและรับฟังเป็นพยานหลักฐานตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยานได้ แต่ต้องเป็นชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น

มาตรา ๒๖ ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย และเฉพาะคราวก็ได้

ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการ นับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง

ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๒๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งตามมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๒๐ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลตามมาตรา ๒๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท และปรับเป็นรายวันอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๒๘ การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้และความชำนาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์และมีคุณสมบัติตามที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๙ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจรับคำร้องทุกข์ หรือรับคำกล่าวโทษ และมีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนเฉพาะความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

ในการจับ ควบคุม คั้น การทำสำนวนสอบสวนและดำเนินคดีผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ บรรดาที่เป็นอำนาจของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานงานกับพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

ให้นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้กำกับดูแลสำนักงานตำรวจแห่งชาติและรัฐมนตรีมีอำนาจร่วมกันกำหนดระเบียบเกี่ยวกับแนวทางและวิธีปฏิบัติในการดำเนินการตามวรรคสอง

มาตรา ๓๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการและการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใด ๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จหรือมีลักษณะอันลามกอนาจาร ข่มขู่ให้เกิดความเสียหาย กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน สมควรกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ภาคผนวก ข.

Penal Code

(ที่มา : http://statutes.agc.gov.sg/non_version/html/homepage.html)

CHAPTER XXI

DEFAMATION

Defamation.

499. Whoever, by words either spoken or intended to be read, or by signs, or by visible representations, makes or publishes any imputation concerning any person, intending to harm, or knowing or having reason to believe that such imputation will harm, the reputation of such person, is said, except in the cases hereinafter excepted, to defame that person.

Imputation of any truth which the public good requires to be made or published.

First Exception.—It is not defamation to impute anything which is true concerning any person, if it is for the public good that the imputation should be made or published. Whether or not it is for the public good is a question of fact.

Public conduct of public servants.

Second Exception.—It is not defamation to express in good faith any opinion whatever respecting the conduct of any person touching any discharge of his public functions, or respecting his character, so far as his character appears in that conduct, and no further.

Conduct of any person touching any public question.

Third Exception.—It is not defamation to express in good faith any opinion whatever respecting the conduct of any person touching any public question, and respecting his character, so far as his character appears in that conduct, and no further.

Publication of reports of proceedings of courts of justice, etc.

Fourth Exception.—It is not defamation to publish a substantially true report of the proceedings of a court of justice, or of Parliament, or of the result of any such proceedings.

Fifth Exception.—It is not defamation to express in good faith any opinion whatever respecting the merits of any case, civil or criminal, which has been decided by a court of justice, or respecting the conduct of any person as a party, witness or agent, in any such case, or respecting the character of such person, as far as his character appears in that conduct, and no further.

Merits of a public performance.

Sixth Exception.—It is not defamation to express in good faith any opinion respecting the merits of any performance which its author has submitted to the judgment of the public, or respecting the character of the author so far as his character appears in such performance, and no further.

Censure passed in good faith by a person having lawful authority over another.

Seventh Exception.—It is not defamation in a person having over another any authority, either conferred by law, or arising out of a lawful contract made with that other, to pass in good faith any censure on the conduct of that other in matters to which such lawful authority relates.

Accusation preferred in good faith to a duly authorised person.

Eight Exception.—It is not defamation to prefer in good faith an accusation against any person to any of those who have lawful authority over that person with respect to the subject-matter of the accusation.

Imputation made in good faith by a person for the protection of his interests.

Ninth Exception.—It is not defamation to make an imputation on the character of another, provided that the imputation is made in good faith for the protection of the interests of the person making it, or of any other person, or for the public good.

Tenth Exception.—It is not defamation to convey a caution, in good faith, to one person against another, provided that the caution is intended for the good of the person to whom it is conveyed, or of some person in whom that person is interested, or for the public good.

Punishment for defamation.

500. Whoever defames another shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 2 years, or with fine, or with both.

Printing or engraving matter known to be defamatory.

501. Whoever prints or engraves any matter, knowing or having good reason to believe that such matter is defamatory of any person, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 2 years, or with fine, or with both.

Sale of printed or engraved substance containing defamatory matter.

502. Whoever sells or offers for sale any printed or engraved substance, containing defamatory matter, knowing that it contains such matter, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 2 years, or with fine, or with both.

CHAPTER XXII

CRIMINAL INTIMIDATION, INSULT AND ANNOYANCE

Criminal intimidation.

503. Whoever threatens another with any injury to his person, reputation or property, or to the person or reputation of any one in whom that person is interested, with intent to cause alarm to that person, or to cause that person to do any act which he is not legally bound to do, or to omit to do any act which that person is legally entitled to do, as the means of avoiding the execution of such threat, commits criminal intimidation.

Intentional insult with intent to provoke a breach of the peace.

504. Whoever intentionally insults, and thereby gives provocation to any person, intending or knowing it to be likely that such provocation will cause him to break the public peace, or to commit any other offence, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 2 years, or with fine, or with both.

Statements conducing to public mischief.

505. Whoever makes, publishes or circulates any statement, rumour or report —

- (a) with intent to cause, or which is likely to cause any officer or serviceman in the Singapore Armed Forces or any visiting forces lawfully present in Singapore, or any person to whom section 140B refers, to mutiny or otherwise disregard or fail in his duty as such;
- (b) with intent to cause, or which is likely to cause, fear or alarm to the public, or to any section of the public, whereby any person may be induced to commit an offence against the State or against the public tranquillity; or
- (c) with intent to incite, or which is likely to incite, any class or community of persons to commit any offence against any other class or community of persons,

shall be punished with imprisonment which may extend to 2 years, or with fine, or with both.

Exception.

It does not amount to an offence within the meaning of this section, when the person making, publishing or circulating any such statement, rumour or report has reasonable grounds for believing that such statement, rumour or report is true and makes, publishes or circulates it without any such intent as aforesaid.

Punishment for criminal intimidation. If threat is to cause death or grievous hurt, etc.

506. Whoever commits the offence of criminal intimidation shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 2 years, or with fine, or with both; and if the threat is to cause death or grievous hurt, or to cause the destruction of any property by fire, or to cause an offence punishable with death or with imprisonment for a term which may extend to 7 years or more, or impute unchastity to a woman, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 7 years, or with fine, or with both.

Criminal intimidation by an anonymous communication.

507. Whoever commits the offence of criminal intimidation by an anonymous communication, or by having taken precautions to conceal the name or abode of the person from whom the threat comes, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 2 years, in addition to the punishment provided for the offence by section 506.

Act caused by inducing a person to believe that he will be rendered an object of divine displeasure.

508. Whoever voluntarily causes or attempts to cause any person to do anything which that person is not legally bound to do, or to omit to do anything which he is legally entitled to do, by inducing or attempting to induce that person to believe that he, or any person in whom he is interested, will become or will be rendered by some act of the offender an object of divine displeasure if he does not do the thing which it is the object of the offender to cause him to do, or if he does the thing which it is the object of the offender to cause him to omit, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to one year, or with fine, or with both.

Illustration

(a) A performs a ceremony at Z's door with the intention of causing it to be believed that by so doing he renders Z an object of divine displeasure, unless Z does something he is not legally bound to do. A has committed the offence defined in this section.

(b) A threatens Z that unless Z performs a certain act, A will kill one of A's own children, under such circumstances that the killing would be believed to render Z an object of divine displeasure. A has committed the offence defined in this section.

Word or gesture intended to insult the modesty of a woman.

509. Whoever, intending to insult the modesty of any woman, utters any word, makes any sound or gesture, or exhibits any object, intending that such word or sound shall be heard, or that such gesture or object shall be seen by such woman, or intrudes upon the privacy of such woman, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to one year, or with fine, or with both.

Misconduct in public by a drunken person.

510. Whoever, in a state of intoxication, appears in any public place, or in any place which it is a trespass in him to enter, and there conducts himself in such a manner as to cause annoyance to any person, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to 10 days, or with fine which may extend to \$10, or with both.

ពាក្យចម្លង ក.

DEFAMATION ACT

(កូដ : http://statutes.agc.gov.sg/non_version/cgi-bin/cgi_retrieve.pl?actno=REVED-75&doctitle=DEFAMATION%20ACT%0A&date=latest&method=part&sl=1)

Short title.

1. This Act may be cited as the Defamation Act.

Interpretation.

2. In this Act, unless the context otherwise requires —

"broadcasting by means of telecommunication" means publication for general reception by means of a telecommunication;

"newspaper" means any paper containing public news or observations thereon or consisting wholly or mainly of advertisements which is printed for sale and is published in Singapore either periodically or in parts or numbers at intervals not exceeding 36 days;

"telecommunication" means any system for the transmission, emission or reception of signs, signals, writings, images and sounds of all kinds by means of radiowaves, wire, cable or other electro-magnetic systems;

"words" includes pictures, visual images, gestures and other methods of signifying meaning.

3/80.

Broadcast statements.

3. For the purpose of the law of libel and slander, the broadcasting of words by means of telecommunication shall be treated as publication in a permanent form.

3/80.

Slander of women.

4. Words spoken and published which impute unchastity or adultery to any woman or girl shall not require special damage to render them actionable.

Slander affecting official, professional or business reputation.

5. In an action for slander in respect of words calculated to disparage the plaintiff in any office, profession, calling, trade or business held or carried on by him at the time

of the publication, it shall not be necessary to allege or prove special damage whether or not the words are spoken of the plaintiff in the way of his office, profession, calling, trade or business.

Slander of title, etc.

6. —(1) In any action for slander of title, slander of goods or other malicious falsehood, it shall not be necessary to allege or prove special damage —

(a) if the words upon which the action is founded are calculated to cause pecuniary damage to the plaintiff and are published in writing or other permanent form; or

(b) if the said words are calculated to cause pecuniary damage to the plaintiff in respect of any office, profession, calling, trade or business held or carried on by him at the time of the publication.

(2) Section 3 applies for the purposes of this section as it applies for the purposes of the law of libel and slander.

Unintentional defamation.

7. —(1) A person who has published words alleged to be defamatory of another person may, if he claims that the words were published by him innocently in relation to that other person, make an offer of amends under this section; and in any such case —

- (a) if the offer is accepted by the party aggrieved and is duly performed, no proceedings for libel or slander shall be taken or continued by that party against the person making the offer in respect of the publication in question (but without prejudice to any cause of action against any other person jointly responsible for that publication);
- (b) if the offer is not accepted by the party aggrieved, then, except as otherwise provided by this section, it shall be a defence, in any proceedings by him for libel or slander against the person making the offer in respect of the publication in question, to prove that the words complained of were published by the defendant or were published by the defendant innocently in relation to the plaintiff and that the offer was made as soon as practicable after the defendant received notice that they were or might be defamatory of the plaintiff, and has not been withdrawn.

(2) An offer of amends under this section must be expressed to be made for the purposes of this section, and must be accompanied by an affidavit specifying the facts relied upon by the person making it to show that the words in question were published by him innocently in relation to the party aggrieved; and for the purposes of a defence under subsection (1) (b) no evidence, other than evidence of facts specified in the affidavit, shall be admissible on behalf of that person to prove that the words were so published.

(3) An offer of amends under this section shall be understood to mean an offer —

(a) in any case, to publish or join in the publication of a suitable correction of the words complained of, and a sufficient apology to the party aggrieved in respect of those words;

(b) where copies of a document or record containing the said words have been distributed by or with the knowledge of the person making the offer, to take such steps as are reasonably practicable on his part for notifying persons to whom copies have been so distributed that the words are alleged to be defamatory of the party aggrieved.

(4) Where an offer of amends under this section is accepted by the party aggrieved —

(a) any question as to the steps to be taken in fulfilment of the offer as so accepted shall in default of agreement between the parties be referred to and determined by the High Court, whose decision shall be final;

(b) the power of the court to make orders as to costs in proceedings by the party aggrieved against the person making the offer in respect of the publication in question, or in proceedings in respect of the offer under paragraph (a), shall include power to order the payment by the person making the offer to the party aggrieved of costs on an indemnity basis and any expenses reasonably incurred or to be incurred by that party in consequence of the publication in question;

and if no such proceedings as aforesaid are taken, the High Court may, upon application made by the party aggrieved, make any such order for the payment of such costs and expenses as aforesaid as could be made in such proceedings.

(5) For the purposes of this section, words shall be treated as published by one person (referred to in this subsection as the publisher) innocently in relation to another person if and only if the following conditions are satisfied:

(a) that the publisher did not intend to publish them of and concerning that other person, and did not know of circumstances by virtue of which they might be understood to refer to him; or

(b) that the words were not defamatory on the face of them, and the publisher did not know of circumstances by virtue of which they might be understood to be defamatory of that other person;

and in either case that the publisher exercised all reasonable care in relation to the publication; and any reference in this subsection to the publisher shall be construed as including a reference to any servant or agent of his who was concerned with the contents of the publication.

(6) Subsection (1) (b) shall not apply in relation to the publication by any person of words of which he is not the author unless he proves that the words were written by the author without malice.

Justification.

8. In an action for libel or slander in respect of words containing two or more distinct charges against the plaintiff, a defence of justification shall not fail by reason only that the truth of every charge is not proved if the words not proved to be true do not materially injure the plaintiff's reputation having regard to the truth of the remaining charges.

Fair comment.

9. In an action for libel or slander in respect of words consisting partly of allegations of fact and partly of expression of opinion, a defence of fair comment shall not fail by reason only that the truth of every allegation of fact is not proved if the expression of opinion is fair comment having regard to such of the facts alleged or referred to in the words complained of as are proved.

Apology in mitigation of damages.

10. —(1) In any action for defamation the defendant may (after notice in writing of his intention to do so duly given to the plaintiff at the time of filing his written statement of

his case) give in evidence, in mitigation of damages, that he made or offered an apology to the plaintiff for such defamation before the commencement of the action or, where the action was commenced before there was an opportunity of making or offering such apology, as soon afterwards as he had an opportunity of doing so.

(2) In an action for libel contained in any newspaper, any defendant who has paid money into court under the provisions of any written law relating to civil procedure may state in mitigation of damages, in his written statement of his case, that such libel was inserted in such newspaper without actual malice and without gross negligence and that, before the commencement of the action or at the earliest opportunity afterwards, he inserted or offered to insert in such newspaper a full apology for the said libel, or, if the newspaper in which the said libel appeared should be ordinarily published at intervals exceeding one week, had offered to publish the said apology in any newspaper to be selected by the plaintiff in such action.

Reports of judicial proceedings.

11. —(1) A fair and accurate and contemporaneous report of proceedings publicly heard before any court lawfully exercising judicial authority within Singapore and of the judgment, sentence or finding of any such court shall be absolutely privileged, and any fair and bona fide comment thereon shall be protected, although such judgment, sentence or finding be subsequently reversed, quashed or varied, unless at the time of the publication of such report or comment the defendant who claims the protection afforded by this section knew or ought to have known of such reversal, quashing or variation.

(2) Nothing in this section shall authorise the publication of any blasphemous, seditious or indecent matter or of any matter the publication of which is prohibited by law.

Qualified privilege of newspapers.

12. —(1) Subject to this section, the publication in a newspaper of any such report or other matter as is mentioned in the Schedule shall be privileged unless the publication is proved to be made with malice.

(2) In an action for libel in respect of the publication of any such report or matter as is mentioned in Part II of the Schedule, this section shall not be a defence if it is proved that the defendant has been requested by the plaintiff to publish in the newspaper in which the original publication was made a reasonable letter or statement by way of explanation or contradiction, and has refused or neglected to do so, or has done so in a manner not adequate or not reasonable having regard to all the circumstances.

(3) Nothing in this section shall be construed as protecting the publication of any blasphemous, seditious or indecent matter or of any matter the publication of which is prohibited by law, or of any matter which is not of public concern and the publication of which is not for the public benefit.

(4) Nothing in this section shall be construed as limiting or abridging any privilege subsisting (otherwise than by virtue of the Defamation Ordinance 1960*) immediately before the commencement of this Act.

* Repealed by L N 179/65.

7/60.

Application of Act to broadcasting.

13. —(1) The provisions of this Act shall apply in relation to reports or matters broadcast by means of telecommunication as part of any programme or service provided by means of a broadcasting station within Singapore, and in relation to any broadcasting by means of telecommunication of any such report or matter, as they apply in relation to reports and matters published in a newspaper and to publication in a newspaper.

3/80.

(2) Section 10 (2) shall have effect in relation to such broadcasting as if for the words "to insert in such newspaper" there were substituted the words "to publish in the same manner" and section 12 (2) shall have effect in relation to any such broadcasting, as if for the words "in the newspaper in which" there were substituted the words "in the manner in which".

(3) In this section, "broadcasting station" means any telecommunication station which is authorised by law, or in respect of which a licence is granted under any

written law authorising the station, to provide broadcasting services for general reception.

3/80.

Limitation of privilege at elections.

14. A defamatory statement published by or on behalf of a candidate in any election to the office of President or to Parliament or other elected or partially elected body shall not be deemed to be published on a privileged occasion on the ground that it is material to a question in issue in the election, whether or not the person by whom it is published is qualified to vote at the election.

Act 11/91 wef 30.11.91 vide S 527/91

Agreements for indemnity.

15. An agreement for indemnifying any person against civil liability for libel in respect of the publication of any matter shall not be unlawful unless at the time of the publication that person knows that the matter is defamatory, and does not reasonably believe there is a good defence to any action brought upon it.

Evidence of other damages recovered by plaintiff.

16. In any action for libel or slander, the defendant may give evidence in mitigation of damages that the plaintiff has recovered damages or has brought actions for damages, for libel or slander in respect of the publication of words to the same effect as the words on which the action is founded, or has received or agreed to receive compensation in respect of any such publication.

Consolidation of actions for libel.

17. —(1) Upon an application by two or more defendants in actions in respect of the same or substantially the same libel brought by one and the same person, the court or a judge may make an order for the consolidation of such actions so that they shall be tried together.

(2) After any such order has been made and before the trial of the said actions, the defendants in any new actions instituted in respect of the same or substantially the same libel shall also be entitled to be joined in a common action upon a joint application by such new defendants and the defendants in the actions already consolidated.

(3) The court or a judge may, in the case of the same or substantially the same libel published simultaneously in a number of newspapers or copied shortly after publication, give notice to the plaintiff in any action or actions arising out of such libels that a period stated in such notice will be allowed for the discovery of any further publications of such libel in order that the whole of the actions arising out of such libel may be tried together, and after such period has expired no further action shall be instituted in respect of the publication of such libel except for the recovery of special damages.

(4) In a consolidated action under this section, the whole amount of the damages (if any) shall be assessed in one sum but a separate judgment shall be given in respect of each defendant in the same way as if the actions consolidated had been tried separately.

(5) The amount of damages so assessed shall be apportioned amongst those of the defendants against whom judgment has been given, and if costs are given to the plaintiff the court may make such order as it thinks just apportioning the costs amongst such defendants.

Separate assessment of damages in certain cases in actions for libel.

18. Whenever in an action for libel the plaintiff sues more than one defendant, whether jointly, severally, or in the alternative, and evidence is given of malice in one defendant or of any other matter of aggravation which would not be admissible in evidence against any other defendant if he were sued alone, such other defendant may apply to the court to have the damages against himself and his co-defendants separately assessed, and if such application be made the court shall assess the damages separately against each defendant and no defendant shall be liable nor shall execution issue against him for any further or other damages than those so assessed against him.

Severance of defences.

19. Whenever in any action for libel the plaintiff sues more than one defendant, whether jointly, severally, or in the alternative, each defendant may file a separate statement of his case and appear at the trial by separate counsel or, if he thinks fit, apologise or pay money into court or make other amends, whatever may be the

defences set up by his co-defendants, and the plaintiff may accept such apology, money, or other amends and settle or compromise the suit and discontinue the action as between himself and one or more defendants without reference to the other defendants:

Provided that the rights and interests of the other defendant or defendants shall not in any way be prejudiced thereby.

Consolidation of actions for slander, etc.

20. Sections 17, 18 and 19 shall apply to actions for slander and to slander of title, slander of goods and other malicious falsehood as they apply to actions for libel and references in any such sections to the same or substantially the same libel shall be construed accordingly.

Savings.

21. Nothing in this Act affects the provisions of the Penal Code or any other written law relating to criminal offences or applies to any prosecution for a criminal offence.

ภาคผนวก ง.

Internet Industry Guidelines

(ที่มา : www.mda.gov.sg/wms.file/mobj/mobj.980.internet_industry_guide.pdf)

Introduction

1. The Media Development Authority (MDA) aims to make Singapore a global media city by creating a vibrant environment for the industry to flourish and the public to enjoy.
2. This document explains the main features of MDA's Internet regulatory policies and seeks to provide further clarification on issues of relevance to the industry.

Key Principles

3. These are the key principles underlying MDA's Internet policy:
 - a. MDA fully supports the development of the Internet. The Internet is an important communication medium as well as a rich source of information, education and entertainment.
 - b. Our framework for the Internet emphasizes public education, industry self-regulation, and minimum regulation through a transparent licensing framework which reflects our community values.
 - c. MDA's purview only covers the provision of material to the public. It does not cover what individuals receive, whether in the privacy of their own homes or at their workplace. Corporate Internet access for business use is also outside the scope of our regulations, as is private communication e.g. electronic mail and Internet Relay Chat (IRC).
 - d. MDA's emphasis is on issues of concern to Singapore. For example, in the case of racial and religious material, our purview covers only materials which may incite racial or religious hatred among the races in Singapore.

e. One of MDA's main concerns is the ease of access to pornography on the Internet, especially by children and minors. Our regulatory focus is on mass impact websites that distribute pornography.

f. MDA takes a light-touch approach in regulating services on the Internet. For example, licensees found to be in breach of regulations will be given a chance to rectify the breach before the Authority takes action.

g. We believe in open channels of communication with the public and the industry. The Internet framework was developed in consultation with the industry. In view of the rapidly evolving nature of the Internet, we urge the industry and the public to continue to provide feedback so that our framework can be fine-tuned to reflect both technological advances and society's concerns.

The Class Licence Framework

4. MDA's regulatory framework for the Internet is embodied in the Broadcasting (Class Licence) Notification 1996.

5. The Class Licence contains the regulatory requirements for both Internet Service Providers and Internet Content Providers. It is an automatic licensing framework and there is no need to obtain prior approval from MDA.

Class Licensees & Registration

6. Internet Service Providers and Internet Content Providers are licenced under the Class Licence.

7. Internet Service Providers ("ISPs") include Internet Access Service Providers (IASPs) who function as main "gateways" to the Internet, and Internet Service Resellers who obtain Internet access from the IASPs and resell such access to the public. At present, the main local IASPs are SingNet, Pacific Internet and Starhub Internet. Internet Service Resellers include schools, public libraries, cybercafes and service providers such

as the Singapore Network Services Pte Ltd and National Computer Services Pte Ltd. ISPs need to register with MDA, except for Internet Service Resellers providing Internet access to the public on a temporary basis or for purposes of demonstration.

8. Internet Content Providers ("ICPs") are information providers on the World Wide Web. They include web authors and editors, web publishers and web server administrators.

9. Content Providers do not need to register with MDA, unless their web pages are primarily set up to promote political or religious causes. Registration entails giving particulars about the website. Registration does not mean the promotion of political or religious causes is not allowed. It merely serves to emphasize the need for the content providers to be responsible in what they say. This is important, given the multiracial, multi-religious nature of our society.

10. Individuals who put up personal web pages are exempted from the Class Licence, unless they are putting these web pages for business, or to promote political or religious causes.

11. Providers of raw financial information and news wire services are also exempted. More information on exempted services can be found here.

12. Software developers do not come under the Class Licence as they are not Internet Content Providers.

13. Web pages operated by companies are covered under the Class Licence and need to comply with the Internet Code of Practice. However, companies providing Internet access for their employees' use are not subject to the Class Licence. It is for these companies to decide the acceptable level of Internet usage by their employees. Internet content sent in to Singapore solely for processing and development is also excluded from the Class Licence.

The Internet Code Of Practice

14. The Internet Code of Practice seeks to identify what our community regards as offensive, namely, pornography, as well as violence and materials which may undermine Singapore's racial and religious harmony. It also spells out the obligations of ISPs and Content Providers.

15. The Code gives broad markers because it is impossible to define every instance of offensive material. The context in which any allegedly offensive material is found will be taken into consideration. Factors such as whether the offensive material is incidental or presented in good faith, or used for educational, artistic, scientific or medical purposes, will be taken into consideration.

Obligations of Internet Service Providers [CIs 3(1) and 3(2) of Code]

16. ISPs are required to limit access to some high-impact websites, as identified by MDA. ISPs are encouraged to take their own initiative against offensive content through their own Acceptable Use Policies. They are not required to monitor the Internet or their users' Internet activities.

Newsgroups

17. ISPs are free to decide which newsgroups to subscribe to based on their business policy and the Code. We do not require ISPs to monitor or remove postings, nor does MDA monitor postings in newsgroups.

18. In exercising judgement over which newsgroups to subscribe to, we require ISPs to make an initial assessment as to the likelihood of a newsgroup being a conduit for prohibited material. If any subscribed newsgroups is subsequently found to contain a significant amount of prohibited material, we encourage ISPs to exercise judgement on whether to unsubscribe to the newsgroup. MDA may also direct ISPs to unsubscribe to particular newsgroups which contain prohibited material.

Obligations of Internet Content Providers [CIs 3(3) - 3(5) of Code]

19. Internet Content Providers (ICP), particularly web authors, should

observe the Internet Code of Practice. There is no need to seek MDA's prior approval for content posted on the Net. ICPs should exercise judgement according to the definitions of what constitute prohibited material. Licensees who are not sure if specific content would be considered prohibited may check with MDA.

20. Web publishers and server administrators are not required to monitor the Internet or pre-censor content. They are only required to deny access to prohibited materials when directed by MDA. The primary responsibility for the content remains with the author and not the publisher or server administrator.

21. Internet Content Providers who are not targeting Singapore as their principal market will not be subject to Singapore's standards unless they are primarily in the business of distributing pornography. For example, movie sites which are hosted in Singapore can promote and carry movie clips, even those which do not meet Singapore's standards.

Discussions on Websites

22. For discussions where postings are available on websites for the public to access, eg bulletin board discussions, the website owner should exercise editorial judgment and be mindful of the Code when determining what postings to display. MDA's focus is on discussions targeted at the general public. Business or professional closed user-groups which conduct professional discussions on websites will not be regulated.

23. For chat groups on websites, Internet Content Providers should choose discussion themes according to the Code when hosting such facilities. They are not required to monitor or censor discussions held. However in the spirit of self-regulation, they are encouraged to take discretionary action against the abusers of these chat channels.

Mirror Sites and Hyperlinks

24. MDA strongly encourages the mirroring of foreign sites in Singapore to

enhance access speeds for users in Singapore and in the region. Internet Content Providers should make an initial assessment of whether a site contains prohibited material, in determining which sites or hyperlink to. We will not hold Content Providers responsible for mirror sites or hyperlinks which are subsequently found to contain prohibited material, but we encourage them to remove such links after their attention is drawn to them.

Search Engines

25. Broad-based search services, such as Yahoo! and Alta Vista, which base or mirror their sites in Singapore do not need to pre-censor their sites. Users will have full access to these sites.

Push Services

26. We strongly support and encourage the development of services using push technologies in Singapore. Legitimate businesses have no cause for concern. The regulations serve to safeguard against those whose primary intention is to distribute pornography.

ពាក្យលេខ ១.

INTERNET CODE OF PRACTICE

1. It is hereby notified for general information that, in exercise of the powers conferred by section 6 of the Broadcasting Act (Cap. 28), the Media Development Authority of Singapore has issued, with effect from 1st November 1997, the Internet Code of Practice as set out in the Schedule.
2. Notification no. 2400/96 of 15th July 1996 is cancelled.

THE SCHEDULE

INTERNET CODE OF PRACTICE

Foreword

1.- (1) The Broadcasting Act (Cap. 28) makes it the duty of Media Development Authority of Singapore to ensure that nothing is included in any broadcasting service which is against public interest or order, national harmony or which offends against good taste or decency. This Code of Practice has been produced by the Media Development Authority of Singapore for this purpose.

(2) All Internet Service Providers and Internet Content Providers licensed under the Broadcasting (Class Licence) Notification (N1) are required to comply with this Code of Practice. Under the Broadcasting Act, the Media Development Authority of Singapore has the power to impose sanctions, including fines, on licensees who contravene this Code of Practice.

Internet Code of Practice

2. A licensee shall use his best efforts to ensure that prohibited material is not broadcast via the Internet to users in Singapore.

Obligations under this Code

- 3.- (1) An Internet Access Service Provider or Reseller discharges his obligations under this Code, in relation to programmes on the World Wide Web, when he denies access to sites notified to him by the Authority as containing prohibited material, under clause 4 below.
- (2) An Internet Access Service Provider or Reseller discharges his obligations under this Code, in relation to Internet Newsgroups, when it:-
- (a) refrains from subscribing to any newsgroup if, in his opinion, it is likely to contain prohibited material; and
 - (b) unsubscribes from any newsgroups that the Authority may direct.
- (3) An Internet Content Provider discharges his obligation under this Code:-
- (a) in relation to private discussion fora hosted on his service (eg. chat groups), when the licensee chooses discussion themes which are not prohibited under the guidelines in clause 4 below;
 - (b) in relation to programmes on his service contributed by other persons who are invited to do so on the licensee's service for public display (eg. bulletin boards), when the licensee denies access to any contributions that contain prohibited material that he discovers in the normal course of exercising his editorial duties, or is informed about; and
 - (c) in relation to all other programmes on his service, if the licensee ensures that such programmes do not include material that would be considered to be prohibited under the guidelines in clause 4 below* .
- (4) An Internet Content Provider shall deny access to material considered by the Authority to be prohibited material if directed to do so by the Authority.
- (5) Paragraph (3) does not apply to any web publisher or web server administrator in respect of programmes on his service for which he has no editorial control.

Prohibited Material

- 4.-(1) Prohibited material is material that is objectionable on the grounds of public

interest, public morality, public order, public security, national harmony, or is otherwise prohibited by applicable Singapore laws.

(2) In considering what is prohibited material, the following factors should be taken into account:-

- (a) whether the material depicts nudity or genitalia in a manner calculated to titillate;
- (b) whether the material promotes sexual violence or sexual activity involving coercion or non-consent of any kind;
- (c) whether the material depicts a person or persons clearly engaged in explicit sexual activity;
- (d) whether the material depicts a person who is, or appears to be, under 16 years of age in sexual activity, in a sexually provocative manner or in any other offensive manner;
- (e) whether the material advocates homosexuality or lesbianism, or depicts or promotes incest, paedophilia, bestiality and necrophilia;
- (f) whether the material depicts detailed or relished acts of extreme violence or cruelty;
- (g) whether the material glorifies, incites or endorses ethnic, racial or religious hatred, strife or intolerance.

(3) A further consideration is whether the material has intrinsic medical, scientific, artistic or educational value.

(4) A licensee who is in doubt as to whether any content would be considered prohibited may refer such content to the Authority for its decision.

พ.ร.บ. ๑.

ELECTRONIC TRANSACTIONS ACT

(ที่มา : www.ida.gov.sg/Policies%20and%20Regulation/20060420164343.aspx)

Liability of network service providers

10. —(1) A network service provider shall not be subject to any civil or criminal liability under any rule of law in respect of third-party material in the form of electronic records to which he merely provides access if such liability is founded on —

(a) the making, publication, dissemination or distribution of such materials or any statement made in such material; or

(b) the infringement of any rights subsisting in or in relation to such material.

(2) Nothing in this section shall affect —

(a) any obligation founded on contract;

(b) the obligation of a network service provider as such under a licensing or other regulatory regime established under any written law;

(c) any obligation imposed under any written law or by a court to remove, block or deny access to any material; or

(d) any liability of a network service provider under the Copyright Act (Cap. 63) in respect of —

(i) the infringement of copyright in any work or other subject-matter in which copyright subsists; or

(ii) the unauthorised use of any performance, the protection period of which has not expired.

(3) For the purposes of this section —

"performance" and "protection period" have the same meanings as in Part XII of the Copyright Act;

"provides access", in relation to third-party material, means the provision of the necessary technical means by which third-party material may be accessed and includes

the automatic and temporary storage of the third-party material for the purpose of providing access;

"third-party" , in relation to a network service provider, means a person over whom the provider has no effective control.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวศิริจันทร์ บิณศิริวานิช เกิดเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2526 จังหวัด กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2546 สอบไล่ได้ความรู้ชั้นเนติบัณฑิต สมัยที่ 60 ปีการศึกษา 2550 เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ปีการศึกษา 2548